

III награда – ПРОЗА (VI и VII разред)

„Дај, одрасли Свијете, буди једном Дијете...“

Драган Радуловић (1950–2002)

Некада давно, у неком непознатом селу, живела је дјевојчица по имену Ема. Ема је била најстарија од три ћерке које су се међусобно свађале на дневном нивоу. Једнога дана, Еми је било превише свега. Одлучила је да жели нешто да промени. Али шта је то Ема променила...?

Ема је била девојчица која је од малих ногу учила да буде зрела и одговорна, знајући да ће јој те особине једнога дана послужити. Али, Емини родитељи су то преозбиљно схватили и почели јој давати многе одговорности које нису биле упућене тринаестогодишњакињи која је имала притисак са свих страна. Ема није одувек била овако озбиљна, као мала била је веома несташно, маштовито и радознано дете које је настојало да открије све што може, али, на жалост, пре него што је успела да открије све оно што је желела, на Ему је бачена тона одговорности и проблема из одраслог свијета одједном. Осећала се као да јој је у том тренутку читав онај весео, диван и забаван свет био замењен за нешто што није знала да дефинише, па га је, стога, назвала црно-бели свет. Од тог дана с Еминих очију скинуте су ружичасте наочаре и у том тренутку је била приморана да доживи сурову реалност света, прерано, иако она то никад није хтела. Осећала се као да јој је неко ишчупао крила. Људи би је назвали зрелијом у односу на њене године, али за Ему то није био комплимент. Није могла да препозна саму себе у огледалу, осећала се као да у том одразу стоји особа која јој је непозната, а када би схватила да управо у том одразу некада стајала мала девојчица пуна снова о жеља да промени свет, осећала би се као да није успела у свом циљу, иако је имала још времена да га оствари.

Али, изненада, једног дана, Ема се пробудила и почела да размишља о свему – почела да размишља о томе да ли је уопште вредно пробудити се сутра ако зна да ће овако да буде заувек и да ће заувек решавати проблеме које она није направила. Онда, на ум јој је пало питање зашто би морала да живи овако и даље и не уради ништа поводом тога. Када би могла да покуша старијима да објасни колико су они заправо несрећни не допуштајући сами себи да буду срећни, правећи замишљене проблеме и постављајући претпоставке о томе шта ће се догодити сутра ако ураде нешто? Ема је тада нашла свој циљ за којим је дуго трагала и потрудиће се да одраслом свету врати барем мало оног дечијег сјаја, оне маште која заправо никад није напустила њихове главе. Борила се и борила, свакодневно покушавајући да објасни својим родитељима како треба мање да смишљају планове за будућност и да више брину о томе шта се дешава у тренутку.

Причала им је о томе како, на пример, деца немају никакве проблеме у својим главама све док их не виде испред себе, а ипак успеју да их реше. Причала је о томе како одрасли воле да измисле проблем у својој глави и данима се брину за исти, а да им се тај проблем никада и не деси. И тако, причала је Ема и причала, и сатима објашњавала својим родитељима, дајући им безброј примера, стварних и змишљених, док они коначно нису схватили да је Ема у праву. Схвативши да је успела у свом циљу да промени нечији начин размишљања и поглед на свет, па макар то били и њени родитељи, Ема је била пресрећна, и, коначно, након много година, пуна самопоуздања и амбиције, одлучила је да доврши оно што је почела и да објасни одраслима да срећа није у бројевима и признањима, већ у томе да ли ћеш, када остариш, имати безброј прича и враголија из свог детињства да препричаваш својој деци и унуцима, или ћеш ипак морати да опет укључиш своју машту и причаш детету приче које ће њему бити занимљиве, схватајући да је поента живота у малим стварима, а не у бројевима и дипломама. Настојала је да одраслима укаже на то пре него што буде прекасно. И најзад, након много година и година припремања на малим дебатама и скупљања аргумената, Ема је своје мишљење презентовала широј публици – своје граду. Била је у потпуности припремљена на то да је неће одмах схватити озбиљно, с обзиром на то да је данима била клинка, али је такође била спремна да прича данима супрутно. Као очекивано, након наступа, Ема је многим променила живот на боље, али јој исто тако многи нису веровали. Ипак, иако је знала да ће бити тешко, Ема није одустајала. Знала је да ће следећи корак бити још тежи, па је стога прикупила групу људи, свих различитих узраста, како би брже успела да постигне свој циљ.

Прошло је још пар година, а Ема је постала пунолетна, и управо на дан свог осамнаестог рођендана, имала је најбитнији наступ који ће: или проширити њено мишљење по многим деловима света или ће уништити све оно што је до сада саградила? Иако је ово радила већ безброј пута до сада, морала је да призна да је била нервозна. Али, са првим кораком на бину, сва трема је нестала, а циљ је био очигледан – доказати одраслима да је вредно допустити себи да буду деца. Прошли су сати и сати приче, а публика је ређала питање за питањем. Након свих одговорених и темељно разјашњених питања, мишљење људи је било једногласно – Ема је успела. Речима се није могло описати колико јој је ово значило и колико је била срећна. Осећала се испуњеном још једном након толико година... Али, Ема је била свесна тога да цели свет неће делити мишљење са њом ако јој сви који већ верују у то не помогну и одлучила је да препусти својој публици да доврше свој циљ.

Да ли је успела или не, то Ема још није сазнала. Ипак, игром случаја, прича о овој дивној девојци дошла је и до нашега града у којем су људи познати по тој озбиљности. И зато дај, одрасли свете, буди једном дете и живи у тренутку, а не у плану...

Шифра: MR070313

Маша Радовић VII 1

ОШ „Милан Вуковић“

Ментор: Бранка Рађеновић